mängiks!" Naene kostis: „eks ſa ſiis kohe útle, miks ſiis koera páraſt nii ſuures mures oled? Oja-Kaarlel on kaks tükki, úhe annawad hää meelega meile." „Sa ei ſaa aru," útles mees, „mis ma koeraſt hoolin, ráágin lapſeſt, oleks küll wäga armas kui meil oleks úks poiſike!" „Poiſikeſt ſa igatſed," wastas nüüd Kaie kahwatanud näuga ja weſi ſilmis, — „aga ſee ei ole óige ſinuſt, et ſa ſedа himuſtad, mis Jumal meile ei annud. Ei ſee ole óige!" „Kallis Kaie," meelitas mees, „ära nutta! ma ei wói ſu ſilmis wett näha. Ega ma Jumala wastu ei taple. Waata mu nóuu on ſee: Otſa-Tónul on kuus laſt, tead iſegi, mees on waeſe terwiſega, lapſed aga naeſe kätte pihtade jauks, ja on neil raske küll neid kaswatada. Wanem poeg Lull on ilus terane laps ja lahke meelega, mis arwad, kui ſelle wótame ja kaswatame?" Naene raputas pääd ja útles: „Sull on lahke ſüda, aga eks rahakott ole piſukene." „Noh, ega Lulli kóhtgi pole ſuurem; kus meie kahekeſte ſóóme, ſaab tema ka weel kóhu täie. Wana kuub on warna otſas, ſeſt teed iſi poiſile kuue, mina teen kingad, ära karda!" „Jah," kostis Kaie, „küllap toitu ja kuue ſaab, aga misga páraſt kaswatada? Ei Madis, oleks hää küll, aga meile kaswandik ei ſünni!" „Miks ei ſünni?" útles mees, „leiba on meil Jumal tánatud ikka olnud; pois aitab tóó juures ja teeb ſulle kingi. Tema wiib ſiis ka tóód tellijate kätte ja meie ei wiida enam ſellega aega." — „Jah Madis, oleks hää küll, aga mótle ikka, meie oleme waeſed!" kostis Kaie. „Teiſed on waeſemad ja toidawad waheſt kümme laſt. Mótle ometi, kui Lull ſiin on ja loeb meile homiku ja óhtupalwet, wiib mune móiſa ja kiriku juure, toimetab wähemaid asju, aitab ſind!"

„Ja, jah," útles Kaie, „oleks hää, aga — —" „Ja ſiis," rääkis Madis edaſi, „kui ma koduſt ära olen, ſiis tema ajab ſinuga juttu ja tead iſi, tema jutt on ilus kuulda." „Jah, tóſi küll!" ohkas Kaie. Madis liſas: „Ja ſiis kui ſureme, paneb Lull meid puhkama ja ónnistab weel meie pórmu hauas.